

Bekkestubekken

Til venstre. Skisse av husmannsplassen Bekken, revet 1911.

Nederst. Bekkestua, oppført 1912.

Bildene er utlånt fra Bærum bibliotek, Bærumsamlingen.

Lengde: 6 km

Nedbørsfelt: 2,5 km²

Gj.snittlig vannføring*: 50 l/s

* = før lukking

Omtrent ved Ringstabekk stasjon på Kolsåsbanen er det et lite høydedrag mellom to dalfører hvor trikken passerer i en skjæring. I det østlige dalføret rant *Tjernsrudbekken* som ble til *Stabekk* lenger nede. Det andre dalføret førte en bekk forbi Bekkestua som rant videre som *Ballerudbekken* og *Ramstadbekken* og endte med utløp i Solvikbukta. Slik rant denne bekken for mange år siden. Nå finner vi ikke bekken noe sted. Den går i rør som fører både bekkevannet og spillvannet til VEAS-tunnelen. Den nederste delen av bekken og avløpet fra bebyggelsen blir fanget opp av en pumpestasjon innerst på båttopplagsplassen til Solvik båtforening.

Bekkestubekken hadde sitt utspring på Grav i området mellom Gimleveien og Ringstabekkveien og fulgte Underhaugsveien ned til Bærumsveien. Bekken krysset Bærumsveien i svingen nordvest for Ringstabekk stasjon. I dalen langs Underhaugsveien ble det under gravearbeid avdekket to jettegryter. Det var også et oppkomme i lia på vestsiden. Under graving er det funnet noe som kan ha vært en vannledning av tre. Det sies at det har gått en drikkevannsledning i retning av Ring-*Stabekk*. Etter å ha krysset Bærumsveien fulgte bekken T-banelinjen forbi Egne Hjem og et stykke forbi Bekkestua stasjon.

Bekkestua har navn etter husmannsplassen Bekken (Bechen) under øvre Stabekk (Ring-*Stabekk*). Om navnet kommer av bekken eller et personnavn, Bechen, er uklart. Da Kolsåsbanen kom i 1924, var Bekkestua navnet i ferd med å bli glemt; det var sterk pågang for å kalle stasjonen Presterud. Bro over Bekkestubekken har det vært i over 200 år, antagelig meget lenger. I dag er det en bred bro smykket med statuer av Smågardistene.

T-banen under broen på Bekkestua går i bekkens naturlige far. I dag ser det ut som om man har sprengt en åpning for banen, og folk flest vet ikke at det går en bekk i et stort rør rett under skinnene.

Der hvor T-banen bøyer av mot Gjønnnes stasjon, er det sprengt åpning i den fjellryggen som Høvikveien går på. Denne ryggen danner vannskillet mot *Nadderudbekken*. Litt lenger syd, øverst ved Høvikveien, står rester av den samme bergknausen. En del ble fjernet for å gi plass til en boligblokk. Knausen het Limsteinhaugen (fornorskning av limestone = kalkfjell). Den ga råstoff til en kalkovn som skal ha ligget ved Kleivveien et sted.

Fra Bekkestua rant bekken gjennom Gjønnnesmyra. Denne ble drenert, men ikke godt nok i første omgang. Brukeren på Gjønnnes gård anla sak mot kommunen som gikk helt til Høyesterett før ny drenering ble gjennomført. Bekken skilte lag med trikkesporet på Gjønnnesmyra, rant over Kleivveien og gjennom lekeområdet langs veien før den svingte ut over Søråsen.

Bekken rant ned skråningen like øst for barnehagen til flatene ved Ballerud og der hvor hagesentret nå ligger. Det var en dam der for å vanne grønnsaker. Her fikk bekken navnet *Ballerudbekken*. Den fulgte videre langs Johs. Faales vei, krysset denne og gikk videre langs Rektor Hertzbergs vei. Der var det bare litt om å gjøre før bekken kunne svingt østover og forenet seg med *Stabekken*.

Etter å ha krysset Høvikveien svingte bekken, nå *Ramstadbekken*, sydover der Ramstad skole nå har ball- og lekeområder og tråklet seg mellom husene mot krysset Gamle Drammensvei–Kirkeveien. På disse flatene har bekken sikkert buktet seg mye, men er i følge gamle kart antagelig tidlig blitt rettet ut da områdene rundt ble drenert for jordbruk og av hensyn til den gamle Drammensveien.

Fra Gamle Drammensvei har bekken fulgt langs Kirkeveien rett ned til Ramstadsletta. Nå kan man bare se kumlukkene etter lukkingen av bekken. Under en regnflom i 1965 ble et av kumlukkene like ovenfor jernbanen kastet til side slik at bekken strømmet opp og fulgte veien nedover. Senere har slike episoder forekommet nærmere Solvikbukta.

På Ramstadsletta fikk *Ramstadbekken* tilskudd av en sidebekk fra Plahtejordet, området mellom Fjordveien og Glassverkveien. Videre fulgte den omtrent den tidligere Drammensveien, nå Sandviksveien, ned til Ramstadbukta, som i dag kalles Solvikbukta. Solvikbukta gikk for 75 år siden over 100 meter lenger inn. Der, som mange andre steder i Bærum, har det vært foretatt store endringer med terrenget ved masseforskyvninger og utfyllinger. Det er i dag bare to dammer i dette nedbørfeltet, en på Ramstad gård og en på Søndre Høvik gård. Begge ligger på privat grunn og ingen av dem er synlig forbundet med bekkeløpet.

Bærums bebygde arealer var i sin tid sjøbunn. I dalsøkkene og på de store flatene var det store løsavsetninger, ofte leire. Bekkene har gravet seg vei, tildels i dype grøfter – raviner. Eldre folk husker at det kunne være vanskelig å krysse bekkene mange steder.

Utslipppet i Solvikbukta kom tidlig i søkelyset fordi forurensningene førte til en rask nedgroing av buktas innerste del. Forsøk på å lede avløpet et stykke ut var bare delvis vellykket. Det var først da den nye pumpestasjonen som fører alt avløpet til VEAS-tunnelen ble satt opp, at grønskeveksten i bukta ble redusert. Dette er den største av de mange pumpestasjonene i Bærum. I tillegg til Ramstadbekken tar den med avløp fra hele Høvikodden inklusiv Veritas og forretningsområdet på Høvik. På Søråsen gikk Bekkestubekken rett over tunnelen til VEAS, og samleledningen for overvann og spillvann går samme sted. Der er det anlagt et påslippsted.

Fra Bekkene i Bærum som ble borte, av Kjell Baalsrud, Naturvernforbundet i Bærum, 2000